

عنوان مقاله:

بررسی عناصر داستان های غنایی شاهنامه

محل انتشار:

فصلنامه زبان و ادبیات فارسی، دوره 11، شماره 24 (سال: 1400)

تعداد صفحات اصل مقاله: 18

نویسندگان:

عباس هدایتی

رقیه رضایی

رضا فرصتی جوییاری

خلاصه مقاله:

عشق در برجسته‌ترین حماسه ملی ایران جایگاه قابل توجهی دارد و فردوسی هنر داستان پردازی خود را در این داستان‌های عاشقانه به نمایش گذاشته است؛ از این رو در پژوهش حاضر قابلیت‌های روایت‌گری فردوسی در نقل داستان های غنایی عاشقانه از منظر عناصر داستانی؛ یعنی طرح، درونمایه، شخصیت و شخصیت‌پردازی، لحن، زاویه دید، گفتگو و صحنه‌پردازی بررسی شده است. در این پژوهش، که به شیوهی تحلیلی-توصیفی و با استفاده از مطالعات کتابخانه‌ای انجام شده، پس از بررسی و تحلیل مهم‌ترین عناصر داستانی سازنده ی در داستان‌های عاشقانه‌ی شاهنامه (زال و رودابه، بیژن و منیژه، رستم و تهمینه، سیاوش و سودابه) این نتایج به دست آمده است که داستان‌های عاشقانه ی شاهنامه صرفاً غنایی نیستند، بلکه آمیزه‌ای از حماسه و غنا هستند و فردوسی بسیار هنرمندانه، همه عناصر منظومه های عاشقانه و غنایی را در راستای یک هدف مهم به کار برده و آن انسجام در ساختار این داستان‌ها و خلق شاهکاری سترگ و ماندگار است.

کلمات کلیدی:

داستان‌های عاشقانه، داستان‌های غنایی، شاهنامه، عناصر داستان، فردوسی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1704139>

